

## ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΑΡΓΟΝΑΥΤΩΝ

(Τὸ τραγούδι τῶν Ἀργοναυτῶν εἶνε μιά ἀπ' τὴς μυστικῆς φωνῆς τοῦ «Γυρισμοῦ» — ὅπου ἄκουσα ὅταν ἔγραφα «Τὸ Ποίημα» ἢ «τὸ Πάσχα τῶν Ἑλλήνων»\*, — Γυρισμοῦ, ποῦ στὴν περίπτωσιν αὐτή, δὲν θὰ νὰ πεῖ ἐπανάληψη, ἀλλὰ ἐπιστροφή συνειδητὴ στοὺς Κοσμικοὺς Ρυθμοὺς καὶ ἀναχώρησι ἀπ' τοὺς ἴδιους γιὰ τὴ δημιουργία ἐνὸς νέου κύκλου ἡρωϊκῆς ζωῆς — καὶ ποῦ εἶνε ἡ ἴδια ἐπιστροφή καὶ ἐξόρμησι, ποῦ ἔχει ἀρχίσει νὰ γλυκοχαράζει, μόλις τώρα πάλι, στοὺς Δελφούς).

*«Ποιὰν ἄλλα, ἐδέξαντο τὰ κουπιὰ, τὰ οὐράνια ποῦ δεχόνταν ;  
Χαρὰ μας, πῶς ἀφίναμε ξοπίσω τοὺς γιालούς,  
Στ' ἄγια αὐγινά, κι' ἀπὸ μακρὰ, γλυκὰ τὰ μύρα ἐρχόνταν,  
Καὶ λάλημα τρεμάμενον ἀπ' τοὺς κορυθαλούς.*

*Τί 'ταν τὸ θάμμα π' ἀνθίζε γιὰ μᾶς τὸ εὐλογημένο ;  
Πιὸ κι' ἀπὸ τ' ἀνθος εἶτανε, τῆς ἄχραντης αὐγῆς.  
Σάμπως Γοργόνας εἶδωλο στὴν πλώρη καρφωμένο,  
Τὰ στήθη μᾶς ἐσκέπαζε τὸ πνέμμα τῆς σιγῆς.*

---

\* Μὲ τὸν τίτλο «Πάσχα τῶν Ἑλλήνων» δὲν ἐννοοῦσα τίποτα ἐθνικιστικόν, ὅπως ἄστοχα νομίσανε πολλοί, ἀλλὰ τὸ Πνευματικὸ ἐκεῖνο Πάσχα τοῦ Ἡλιακοῦ καὶ τοῦ παγκόσμιου — τέλεια πλέον ὥριμου στὴν ἐποχὴ μας — Λόγου, στὸ ὁποῖον ἡ Ἑλλάδα δικαιοῦνταν νὰ καλέσει μιά ὥρα ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Γῆς.

Μπρός στή μεγάλην άπλωσιά, στήν όμαλία τής άμμου,  
Τ' άγιον άκόμα εφάνταζε καράβι στο σκαρί.  
Οί ροδοδάφνες γύρω του, τά χαμομήλια χάμου,  
Κι' ώσά νά μὴν έχτύπησεν άπάνω του σφυρί.

Βουβή στίς φλέβες έτρεχεν αδιάκοπα ή όρμή μας·  
Τά χείλη μας εκλείνανε σφιχτά στήν προσευχή·  
Ψυχή, στοιχιό μές στα στοιχιά, ξεχύθη άπ' τό κορμί μας,  
Κι' όλόγυρα μας, έλαμπεν άπέραντη ψυχή.

Καθώς παιχνίδι, ρίχνουμε στο κύμα ένα καλάμι,  
Νά πλέει, και πότε κορύβεται, πότε φωτιάει ξανά,  
Στου πέλαγου έτσι π' άνοιξεν άκέρια ή άπαλάμη,  
Τό θείο καρπόν άφίσαμε, με πίστη, νά κινά.

Στ' άσωτα άπάνω κύματα, κι' αν είχανε γαλήνη,  
Κι' αν άμετρα σκωνόντανε, εκείνος άλαφρός,  
Τό σπόρον, ελογιάσαμε, τον άορητο όπως κλείνει,  
Τη δόξα του δέν θ' άφινε, νά τηνέ πιεί ο άφρός.

Στο μέγα άπάνω τό πανί, για θύμηση μονάχη  
Τής γής ποῦ πλέον αφίναμε, γαλήνια ζωγραφιά,  
Ένα τσαμπι όλοφώτεινο, ένα μεγάλο αστάχιν  
Ίστορισμένο επέρναμεν, αιώνια συντροφιά.

Έκει, και μέρα, φανερά λογιάζαμε τ' αστέρια·  
Τών γυναικῶν μας, τη θερμή θωρούσαμε άγκαλιά,  
Ποῦ στίς μακρές πλεξούδες τους, τυλίγαμε τά χέρια,  
Μιαν ώρα ποῖν νά φύγουμε, στήν άορητη φιλιά.

Έκει μᾶς έκαιε, τοῦ παιδιοῦ ποῦ αφίναμε στο σπίτι,  
Ο θεϊός καημός, τοῦ πρώτου μας, κι' αὐτοῦ ποῦ στο βυζί  
Γυρμένο εκύτταζε, ή φωνή σάν άχειε τοῦ πλωρήτη:  
«Μπρός, τά κουπιά Σας στους σκαρμούς, κι' αρχίστε όλoi μαζί».

Τῆς χώρας ὡς μακροαίναμεν ἀπὸ τῆ μάταιη λήθῃ,  
Στοὺς ὤμους μᾶς παράστεκεν, ἡ Χάρη καὶ ἡ Σιγὴ  
Νοτιάς, βορριάς, ἢ ξέφυρος μᾶς γέμιζε τὰ στήθη,  
Κάθε σιγμῇ, εἴταν πάλαιμα βουβό, καὶ προσταγῇ.

Καὶ μοναχά, σὰν ἔπερτε τὰ δειλινὰ τὸ ἀγέρι,  
Καὶ κελαῖδοῦσε τῶν νερῶν ὀλόστροωτη ἡ ὁρμή,  
Τὸ διπλοπόδι ἐσμίγαμε στήν πλώρα, ποὶ καὶ γέροι,  
Κι' ἀμίλητοι, γεβόμαστε τοῦ κόπου τὸ ψωμί.

Κι' ἀμίλητοι, περνούσαμεν ἀπ' τ' ὄνα στ' ἄλλο χέρι,  
Μιὰ καταψιὰ νὰ πάρουμεν ἀπ' τὸ φλασκὶ κρασί.  
Κ' εἴταν σιὰ βάρη, τοῦ Ἑσπερου, τόσο λαμπρὸ τὸ ἀστέρι,  
Ποῦ τὸ λογιάζαμε συχνὰ μπροστά μας, γιὰ νησί!

Καὶ τ' ὀλοφώτεινο τσαμπὶ καὶ τὸ μεγάλο ἀστάρν,  
Ἱστορισμένο ἐβλέπαμεν, αἰθέρια ζωγραφιά,  
Στὸ μέγα ἀπάνω τὸ πανί, γιὰ θύμηση μονάχη  
Τῆς γῆς ποῦ δὲν φαινόντανε, γιὰ μόνῃ συντροφιά.

Κι' ἂ! τὸ ψωμί, στὸ σιόμα μας γλνκιὰν ὀποῦχε γέψη!  
Ποιὰ γέψη εἶχε στοῦ σπλάχνου μας τὰ βάρη, τὸ κρασί.  
Ἐφταν' ἐκείνῃ μοναχά, τὸ νοῦ γιὰ νὰ μᾶς θρέψει.  
Κι' ὁ Ἀπόσπερίτης φάνταζε μπροστά μας, σὰ νησί!



Ἅγιο τιμῶνι, ἀπὸ τὸ δοῦν κομμένο τῆς Δωδώνης,  
Ποῦ ὡς σκεῖς τῇ μαύρῃν ἄβυσσο, πίσω Σου καίει φωτιά,  
Μεγάλῃ πύρινῃ ἀδλακιά, γιὰ ποῦ κατενοδώνεις,  
Τὸ ἀρμένισμά μας σήμερα, στήν ἄναστρον νυχτιά;

Βῆκε τὸ σκόιος, δύναμη στὰ στήθια μας ν' ἀπλώσει,  
— Τὸ νιώθουμε ὅσο γίνεται τριγύρα μας βαθύ —  
Κι' ὅλος μαζώχτη ὁ οὐρανὸς στὰ πέλαγα νὰ κλώσει,  
Τὸ δρόμο, ποῦ εἶσι ξένιαστα, στὰ φρένα μας ἀνθεῖ.

Χαῖρε μας, ἄγιε κίνδυne ! Δελφίνι τὸ καράβι,  
Κόβει μπροστὰ τὰ κύματα, γαλήνια καὶ σιρωτά.  
Μὰ ἢ νὰ ἢ αὐγὴ ποῦ γύρω μας χλωμὴ φωτáει κι' ἀνάβει,  
Σέρπει ἓνα βόγγο, ἀνήκουστα μεγάλο, στ' ἀνοιχτά.

Χαῖρε μας ἄγιε κίνδυne, μικρούλι συννεφάκι,  
Ποῦ προβοδάς, κατὰγναντα στήν πλώρα μας, μὲ ὁρμή,  
Κι' ἀνοιγοκλεῖς κατὰμαυρο φτερό, σὰν τὸ κοράκι  
Ποῦ ἀπὸ μακρὰ τὸ ξέταφο μυρίστηκε κορμί !

Τὰ λίγα ποῦ ξεσύραμε ξοπίσωθὲ μας φύκια,  
Δὲ φτάνουν νὰ ξανοίξουνε τὴν ἅγια Σου εὐωδιά.  
Μὰ στήν προὴ τῆς τρικυμιᾶς, κρυφὴ γαλήνη ἀντροίγια,  
Μᾶς ἀρματώνει ἀπάντεχα τὰ μέλη, ὥς στήν καρδιά.

Θεῖκὸ πετράδι, σμάραγδο, κρουσιάλλι ἀπὸ τὸ βάθος,  
Ὅλο ξυπνάει τὸ πνέμμα μας, σφοδρὸς ὁ ἀνασασμός·  
Ἀχόρταγα ἀνασαίνουνε τὰ στήθια μας τὸ πάθος,  
Κι' ὁ ἀγῶνας μὲς στὰ βάθη τους, θεριεύει λυτρωμός.

Κανένας, μὲ τρεμάμενη τὴ γνώμη, δὲν γυροῖζει  
Πρὸς τὰ παλᾶια τοῦ Αἰόλου, ζητῶντας βολικὴ  
Προή, στὸ μαῦρο μας πανὶ μεγάλη νὰ σφυρίζει,  
Καὶ τοὺς ἐνάντιους ἄνεμους κλεισμένους μὲς στ' ἀσπί.

Μηδὲ π' ἀκούει τ' ἀλόγιαστο τραγούδι, στὸ κατάρτι  
Δεμένος, κ' οἱ συντρόφοι του σκυμμένοι στὰ κονυιά,  
Σὰν τοὺς ἐβούλωσε τ' αὐτιά, λάμνουν γοργά, γιὰ ν' ἄρτει  
Ἡ ὥρα, ἀπὸ τὸν κίνδυνο ποῦ θὰ μακρύνουν πιά.

Μοῖρα θεϊκή, κι' ἀπάνω μας ἀκράτητη ξαμώνει·  
Ξέστηθη λάμπει ἀγνάντια μας, πανώρια ἢ τρικυμιά·  
Σειρήνων γέλια ἀκούγονται καὶ οἱ Τρίτωνες δαιμόνοι  
Σαλπίζουνε τριγύρα μας, μιὰ πλέρια ἐπιθυμιά.

Βίρα, καὶ μάϊνα τὰ πανιά! Τὰ δασωμένα χέρια,  
"Αν σὰ σὲ λόγγο ἀλύγιστο παλέβουν τὰ στοιχιά,  
"Αν στίς αἰφνίδιες ἀστρατιές, φωτῶνε τὰ μαχαίρια,  
Καὶ τὰ σκοινιά ποῦ κόβουμε, σφυρᾶν σὰν τὴν ὀχιά,

Μέσα στὰ σπλάχνα μας, βογγᾷ θεϊκὸς σκοπὸς : «Κορφώσου,  
Στὴ δόξα ποῦ σὲ λόγιασαν, ὦ θάλασσα, οἱ καρδιές,  
Ποῦ πρὶν νὰ ξεκινήσουμε, ποθῶντας τὸν ἀφρό Σου,  
Σὲ δ' ἔχονταν δλάκερη, σὰ ν' ἄτανε ἀμμουδιές»!



Μεγάλῃ ὁρμῇ ἀλογάριστῃ, ποῦ στὴν ἐξαίσια πάλῃ,  
Τὸν ἴδιο ὥς ἐπαλεύαμε τρισκότειδο οὐρανό,  
Τὸ νοῦ μᾶς ἔντυνες δροσιά, καὶ τὴν καρδιὰν ἀτσάλι,  
Μὲ ποιὰ ματιὰ ἀντικρῶζαμε πλατιά τὸν ὠκεανό,

Ποῦ ἐνῶ σιγοῦσε ὁ ἄνεμος, κι' ἀκούραστα ἐκνλοῦσε  
Τ' ἄσωτο κύμα ὀλόγυρα ποῦ ἐφούσκωνε βουνό,  
Κι' ἀέτρια ἢ ἀσυνόριστῃ πεδιάδα ἀσπροβολοῦσε,  
Ξάφνου, τὸν ἥλιο ἐβλέπαμε, τεράστια φωτεινό,

Ν' ἀντιφεγγάει στὰ πλάτη του, μὲ ἀσύγκριτῃ σφοδρότῃ,  
Τρουγῶντας ἀπ' τοῦ σπλάχνου μας τὴ ρίζα, τὴ μυλιά,  
Καὶ πλημμυρῶντας μας τὸ νοῦ, μ' ἀλόγιαστῃ φαιδρότῃ,  
Ὡσὰν νὰ ξαναβλέπαμε, τὴ μητρικὴ ἀγκαλιά!

Ἔτσι, τὸ χόρτο, ὃ θάλασσα μητέρα, δὲν μυρίζει,  
— Ἐσὺ τὸ ξέρεις, τρίςβαθῆ τοῦ ἀγῶνα ἀναπνοή, —  
Ὅταν δρεπάνι, ἀκούραστο σιτοῦς κάμπους τὸ θερίζει,  
Ἔτσι δὲν εἶνε, ὀλάκερη στὰ χώματα ἡ ζωή,

Σὰν ἡ στιγμή ποῦ ὁ ἄνθρωπος, μυρίζοντας τὸ φύκι,  
Αἰφνίδια, συνεπέρνεται σὲ μάγο βυθισμό,  
Κι' ὡς ἀσαμμένο ἀτάξιδο, σὲ ὀκνὰ νερὰ καίει,  
Ἀναψυχώνεται ἄξαφνα, μὲ τὸν ἀνασασμό,

Χλωμός τοῦ πόνου του καὶ ἀργός τὰ βάθῃ ἀναρωτᾷ,  
Κι' ὡς ἀνασαινει ἀπάντεχα κι' ἀπάντεχα κυτᾷ,  
Ξάφρον, μὲ πόθο ἀλόγιαστα μεγάλο, ἀποζητᾷ  
Τῇ Δόξᾳ, ποῦ ὀλομόναχῃ θροنیάζει στ' ἀνοιχτά.

Ἔτσι δὲν εἶν' τὸ ἀγκάλιασμα, ποῦ ὀρμάει καὶ δευτερώνει,  
Θεριέβοντας σιτὸν ἔρωτα, τ' ἀντίμαχα κορμιὰ,  
Σὰν ἡ προή Σου, ὃ θάλασσα μητέρα, ποῦ σαρώνει,  
Βαθιά μας, πᾶσαν ἄπληρη τοῦ κόσμου ἐπιθυμιά.

Τώρα, σιὰ μέτωπα, ἄσπιλος ὁ λογισμός φτερώνει :  
Ἰερὸ γεμίζει ἐνώδιασμα, ἡ αἰθέρια Σου ἐρημιά·  
Χρυσὸ τὸ ἡλιοβασίλεμμα, τὴν ὄψῃ μας πυρώνει,  
Κι' ὅλα, μαδᾶνε τᾶνθια Σου στὴ δύση, ὃ τρικυμιά!



«Βουβὴ γαλήνη, ἀπάρθενῃ ποῦ προβοδᾷ, καὶ τώρα  
Μακάριο τὸ καράβι μας περιζώσες νησί,  
Τῆς ἡσυχίας στὰ φρένα μας ἡ μυστικὴ πληθώρα,  
Ἀναρροεῖ, καὶ πιότερο παρὰ θεϊκὸ κρασί

Κρατάει θερμὸ τὸ σπλάχνο μας, μετέωρες τὶς αἰσθήσεις·  
Κορμαὶ μνημένα, τὴ νῆπτή γευόμαστε χαρά·  
Βουβὴ γαλήνη ἀπάρθενη, σὲ ποιὸ θὰ μᾶς βυθίσεις  
Ταξίδι, τόῳρα π' ἄνθισεν ὁ ἀγῶνας μας φτερά ;

Ἄλχο ποτάμι φαίνεται, ποῦ τ' ἄνθια ἀναμερίζει,  
Τ' ἄγιο καράβι, ὡς στρώνεται στὸ δρόμο του ὁ ἀφρός,  
Καὶ μὲ μιλιά πρωτάκουστη, στ' αὐτιά μας μουρμουρίζει,  
Μιὰ γλῶσσα νέα κι' ὁλόδροσην, ὡς σβύνεται ἀλαφρός.

Μὲ πόθο αἰθέριο, ἀνείπωτο, ἐκεῖ π' ὁλόαλχο σμίγει  
Τὸν οὐρανὸ τὸ πέλαγο, ξανοίγονται στὸ νοῦ,  
Τὰ μέλλοντα ὅλα, κ' ἡ σιγὴ τὴ βίβλο ξετυλίγει,  
Μιὰν ἴδια βίβλο, τοῦ πελάου, τῆς γῆς καὶ τ' οὐρανοῦ.

Πανώριον χρυσοϋγαριὰ τοῦ ἀγῶνα, θεία γαλήνη·  
Στὴ μιὰ μεριὰ εἶν' ὁ κόπος μας, στὴν ἄλλην εἶς' ἐσύ !  
Θεῖος ἡμερος, τὰ μέλη μας ἀγνάντια Σου ἂν μᾶς λύνει,  
Ἄν σὰ μακάριον ἄξια μᾶς ἔξωσες νησί,

Ἄν μήτε οὐτ' ἓνα σύννεφο, προστὰ δὲν μᾶς ποδίζει,  
Καὶ μιὰ σιγμὴ τὰ μάτια μας, τὰ κλείνει ὁ γλυκασμός,  
Μὲς στὰ κλεισιὰ μας βλέφαρα, τεράστιο φῶς ροδίζει,  
Καὶ μὲ γιγάντιον ὄραμα, θεριέβει ὁ στοχασμός.

Ἄν ὅλα μὲς στὰ βάθη μας, μιὰ δέηση τ' ἁρμονίζει,  
Καὶ παρτήσαμε ἄνεργα γιὰ λίγο τὰ κουπιά,  
Ὅλοένα μᾶς πλαταίνεται ἐκεῖ ποῦ ὁ νοῦς χρονίζει,  
Ὅλοένα τρέμει μέσα μας μιὰ γνώμη : « Ὡς πότε πιά ! »



« Τοῦ Μυστηρίου στὴν ἄβυσσον ἂν μεγαλώνει ἡ μοῖρα,  
Μὲς στὴ σιγὴ Σου, ὦ πόθε μας, τὴν ἐκλείσες ἐσύ !  
Σὰν ὄνειρο τὸ πέλαγο στὴ θεία βραδιὰ τριγύρα,  
Μὰ ὁ Ἔσπερος, ἀγνάντια μας, στυλώθη ὥσά νησι

Μακρά, κι' ὡς φλόγα ἀκοίμητη, ψηλώνει καὶ μᾶς νεύει·  
Κι' ὅσο τ' ἀστέρι ἀρίθμητο πληθαίνει στὴ βραδιά,  
Τόσο θεωρεῖται ἡ σκέψη μας καὶ τόσο παρθενεύει,  
Τόσο χτυπάει, ἀβάσταχτη βαθιά μας ἡ καρδιά.

Τοῦ δρόμου π' ἀρμενίσουμε ζώνη δὲν ἔμεινε ἄλλη,  
Ἄλλη δὲν ἔμεινε βαθιά τοῦ σπλάχνου ἀναπνοή,  
Παρὰ οὐρανός, κι' ὅλο οὐρανός, καὶ πονθενὰ ἀκρογιαλί,  
Παρὰ τ' ἀστέρι, ἀρίθμητο ποῦ καίει κι' ἀνθορροεῖ.

Ἄλλο δὲν ἔμεινε γιὰ Σέ, ψυχή, ἀπὸ τ' ἅγιο θάρος,  
Ποῦ πάσκει καὶ ποῦ νεύεται, τὸ ἀνίκητο φτερό·  
Κι' ἄς ἀκουμπᾶς στὸ πέλαγον ἀκόμα, ὅπως ὁ γλᾶρος  
Ποῦ ἀποξεχνιέται, ἀσάλευτος σὰν κρῖνος, στὸ νερό.

Τί, ἂν εἶνε τώρα, τὸ ὕστερο νὰ μᾶς σηκώσει βάρος,  
Τὸ πλέριο ψυχοπάλαιμα τ' ἀγῶνα τὸ ἱερό,  
Θ' ἄνε χροσὸ τὸ δρέπανο ποῦ θὰ σηκώσει ὁ χάρος,  
Τὶ θὰ μᾶς βρεῖ σ' ἀσύγκριτον ἀγνάντια του χορὸ!



Ψυχή, ποῦ κι' ἀλαφρότερη ἀπὸ ἀφημένο μῆλο,  
Στὰ μπλάβα ἀπάνω κύματα, γαλήνια τώρα πλές,  
Σὰν τὸ νησι π' ἀρμένιζε μονάχο, ἡ ἅγια Δῆλο,  
Ψυχή, ποῦ θεῖες σὲ ζώσανε δυνάμεις σιωπηλές,

Στὸ μυστικὸν δόλακερη μαγνήτη γυρισμένη,  
Πέρ' ἀπ' τῶν πάγων τὰ βουνά, τὸ ξέρεις, μαντική,  
Τῶν ὑπερβόρειων ἡ χαρὰ παρθένων σὲ προσμένει,  
Τῶν κύκνων τῶν χιονόφωτων ἡ δόξα, ἡ Μουσική.

Ὅσοι μᾶς ἔμεινε πνοή, τὴν κυβερνάει μιὰ τάξη·  
Ὅλος μᾶς γίνῃ ὁ κάματος, ἀθάνατη θροφή·  
Κι' ὡς τὸ σκουλήκι, δόλακερο π' ἀδιάζει ἀπ' τὸ μετᾶξι,  
Τὴν ἄξιαν ἐτοιμάζοντας στὸ σῶμα του ταφή,



Δὲν μᾶς ἐμόλεψε καημός, ἡ σάρκα ἂν θὰ βαστάξει·  
Ἄλλ' ὥς τὴν ἐπλημμύρισε τὸ ὑπέραντον ἡ ἀφή,  
Καὶ πόνεσε καὶ πάσκισεν ἀζέρια νὰ πετάξει,  
Ἄ, ποιὰ λαχτάρα ἀμίλητη τὴν ἔρωσε καὶ κρυφῇ.

Κανένας πιά, τὸ σύντροφο δὲν δύνονταν νὰ κρίνει·  
Τί, σμίγοντας τὰ πρόσωπα στοὺς δείπνους τῇ βραδιά,  
Τὰ πρόσωπά μας ἔφεγγαν, ὥς φέγγουν ὅμοιοι οἱ κρίνοι,  
Κι' ὥς ἀπὸ μίαν, ἀνέβαινε ἡ ἀνάσα μας, καρδιά.

«Ποιὸς αὔριον, ἐλογιάσαμε βουβοί, θὰ νὰ προστάξει;»  
«Τίτος ὁ πόνος ἄμετρος, σὶ τὸ πέλαο θὰ στραφεῖ;»  
«Τὸ διακί ποιὸς, σὶ τὸν ἄδηλον ἀγῶνα, θὰ βασιιάξει;»  
Κι' ὅλων τὰ μάτια, ἐλέγανε κρυφά: «Ἐγὼ ἀδερχοί!»



Χαράζει τάχα, ὃ σύντροφοι μπροστά μας, ἡ βραδιάζει;  
Τὸ φῶς ποῦ μπήκαμε, ἔμιασε βαθύ, παντοτινό,  
Κι' ὅλη μας κιώθουμε ἡ καρδιά, σὰ μιὰ σπονδὴ ν' ἀδιάζει,  
Ἀπὸ κρατῆρα ἀτίμητο, μπροστά σὶ τὸν οὐρανό.

Τὸ μέγα ἀξήγητο βουητό, ποῦ μᾶς κυκλώνει τώρα,  
Δὲν εἶν' ἀπόμακρη βροντή, μηδὲ γοργὰ νερά.  
Οἱ κύκνοι εἶνε τ' Ἀπόλλωνα, ποῦ σὶ τὴ φτωχή μας πλώρα,  
Ὑμνολογοῦν σὰ σάλπιγγες, καὶ δέρονουν τὰ φτερά.

Στὸν ἦχο τὸν ἀνήκουστο, ποῦ μᾶς κορφοῦνει τὸ αἷμα,  
Τὰ μάτια μας πεντάνοιχτα ξανοίγουν τὸ βυθό,  
Μαρτεία γεμίζ' ἡ φρένα μας καὶ τὸ ἐργασίον πνέμμα,  
Τρυγὰ τὸν πρωτοτρύγητο τῆς προφητείας ἀνθό —

Σὰ μέγα σφάγιο, ζωντανὸν ἀκόμα ποῦ σπαράζει,  
(Ὁ) Ἀπόλλωνας σὶ τὴ μέση μας κατέβηκε κρυφός,  
Καὶ μᾶς μαζώνει γύρω του σφιχτά, καὶ μᾶς μεράζει,  
Λαχτάρα, ἀπ' τὴ λαχτάρα του, κι' ἀπὸ τὸ φῶς του φῶς.

Ὁ θεὸς καημὸς ὅπ' ὥσμιξε τ' ἀντοίξια μὲς τὰ χέρια,  
Μᾶς σέρνει πὰς τριγύρα του, σὲ ἀκράτητο χορό.  
Πατοῦμε τίς ἐννιά κορφές, σιὰ μύρια ἀνθοῦμε ἀστερία,  
Νικᾶμε μὲ τὸ σκίρτημα τοῦ ἀγῶνα, τὸν καιρό.

Ἀκοῦτε, οἱ κύκν' οἱ ἀθάνατοι, τί τραγουδᾶν, συντρόφοι;  
«Ἐλᾶτε, τί τὸ θάνατο γευτήκατε ἱερό.  
Καὶ τοιμασιῇτε γλίγορα στὸ μυστικὸ πιστόφι,  
Τοῦ Θεοῦ, ποῦ Σᾶς ἐπρόσμενεν ἀπ' ἄμετρο καιρό,

Ἐλᾶτε ν' ἀκλουθήσετε τὸ μέγα νυφιστόλι,  
Ποῦ νὰ κινήσει βιάζεται στὸν τόπο τὸν ἱερό  
Ἐλᾶτε ὅσοι παλαίφατε, νὰ δοκιμάσετε ὅλοι  
Ἀγνάντια του, τὸ ἀδάμαστο τοῦ πόθου Σας φτερό.

Μιά θλίψη ἀκόμα μέσα Σας ἀξήγητη ἂν στεναίνει,  
Ἀκόμα ἂν θαμποβλέπετε τοὺς ἅγιους ἀδελφούς,  
Αὐτὸς τὸ αἰώνιο τόξο του κρατᾷ καὶ δοκιμάζει  
Τὴ θεία νευρήν, ἀτάραχος, ἀπάνω ἀπ' τοὺς Δελφούς.

Ἀκόμα ἐν ἄσπρο σύννεφον ἂν τὸν ἀποσκεπάζει,  
Κ' εἶνε συχνὰ τὸ βῆμα Σας, σὰν νὰ πατάει γκρεμνὸ,  
Μὰ ἡ ὥρα φτάν' ἢ ἀμίλητη, ποῦ τὸ χιτῶνα ἀρπάζει,  
Κι' ὅλο τὸ σῶμα μέσα Σας, θὰ νὰ φωτᾷ γυμνόν.

Τώρα, ἄς πληθαίνει ὁ βυθισμός, ὅσο πληθαίνει ἡ δόξα,  
Τῶν μυστικῶν, ποῦ ἀνάτειλαν σιὰ φρένα Σας ἀχῶν.  
Κι' ἄς χύνεται ἀνεκκάλυπτη, μὲ νέα τεράστια τόξα,  
Ἡ ζωντανὴ ξοπίσω του παλλίρροια τῶν ψυχῶν.»

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ